

T(D)exelse kwajongens

“Zullen we vanmiddag naar het strand gaan” vraagt mijn vriendje Dick Graaf 's morgens op het schoolplein “misschien is er wat te vinden voor ons vlot”. Er heeft die nacht een zware Noordwester storm gestaan. Dijkwachten zijn de hele nacht in touw geweest om wacht te lopen. Noordwester, dat betekent afslag van de duinen, maar ook kans op een goede jut. De storm is 's morgens al wat geluwd en 's middags zou het laag water zijn.

Met z'n vieren stappen we na schooltijd op de fiets, om tegen een nog altijd stijve bries in naar Westerslag te gaan. De lucht is wat opgeklaard, maar de zee is nog altijd woest en donker. De afslag is enorm. Duinen zijn veranderd in steile zandwanden en alleen waar eerder een diepe duinpan geweest is kun je nog van het strand de duinen in lopen. We vinden al gauw een paar mooie baddings, goed voor het frame van het vlot, maar te zwaar om de hele tijd mee te lopen sjouwen. We besluiten ze op een veilige plek in de duinen te leggen; die halen we later wel op. We zijn de koning te rijk, als we daarna de ene na de andere plank vinden, mooi voor het dek. Onze gedachten zijn al helemaal bij het te bouwen vlot. De last van al die planken, die we in twee porties tussen ons in dragen, wordt ons wel wat zwaar en we moeten nog terug ook.

Als we omkijken zien we dat dat nog snel moet ook, want het water is al weer aan het stijgen. Het is net of het nauwelijks laag is geweest. Het strand is inmiddels nog maar smal en er zijn al rollers die weer tegen de duinen aan lopen. Eerst kunnen we daar met onze laarzen aan nog wel doorheen, maar later kletst het water tegen de zandmuur van het duin flink omhoog. We proberen om als er een golf aankomt snel voorbij zo'n steil stuk duin in de volgende laagte van het strand af te klimmen. Twee aan twee die planken dragen wordt nu onhandig, dan maar ieder zijn portie. Hans Ruiters is van ons de traagste en als we na zo'n roller omkijken, zien we hoe hij zich in de opkomende golf nog net staande kan houden. We moeten lachen om hoe hij daar staat te klapwieken om zijn evenwicht te bewaren. Wel jammer, dat hij daarbij zijn planken verliest. Die zijn in no time in de golven verdwenen. Zonde! We helpen hem even bij het uittrekken en legen van zijn laarzen, maar gaan dan weer verder, want het water komt snel op. En ja hoor, dan krijgt Theo de Graaf een voltreffen, hij staat tot zijn middel in het zeewater. Het wordt te gek. De planken gaan in de duinen; die halen we later wel op. We moeten nu echt zo snel mogelijk terug naar Westerslag. Voor het zover is ontloop ik zelf ook het onheil niet; als ik voor een lang steil stuk een dubbele afstand moet afleggen achterhaalt de golf mij. Ik voel het water bij mijn laarzen omhoog komen en over de rand naar binnen lopen. “Gadver.. natte poten”.

Als we bij Westerslag zijn, heeft niemand meer droge sokken. We stappen op de fiets. Niemand heeft veel te zeggen. We maken nog wel een afspraak om de volgende dag het hout uit de duinen op te halen.

Peter Bakker